

Герги. Е? бабо, не бива ли?

Б. Стойна. Не ти отбрахъ.

Герги. За Хаджи Костовата *мадмуазелка* ти казвамъ.

Б. Стойна. Каква ѝ тя Хаджи Костовата зелка.

Пенчю. Браво, браво, тъй бабо, тъй *зелка, зелка..*

Герги. За момата му ти казвамъ.

Б. Стойна. Тя синко, не е като за тебе. Азъ ще ти намѣриж по-другичко — тъй хе! дѣто слънце не го е видѣло.

Митю. И за мене, бабо, нѣкое тънко, високо, чернооко...

Пенчю. И за мене, бабо, едно русокосо, ваклесто, дундесто *демуазелче*.

Б. Стойна. Баба ще ви намѣри, синко, салъ да сте ми живички.

Герги. (*като зема да пие*) Да живѣй! *алафрансето*.

Митю. (*сжщо*) Да живѣй! *цивилизацията*.

Пенчю. (*къмъ баба Стойна*) Я какви смучатъ; сѣкашъ че сж *сюнгере*.

Б. Стойна. Млади сж, па и Българе.

Пенчю. Тъй я! днешнитѣ млади Българе тъй трѣба да са съобразяватъ съ днешнята цивилизация, що ни владѣе: иначе, който не знае да хвърга, той е фанатикъ.

Герги. Е? бабо, кажи ми за Анчето ще ли бѣде?

Митю. Анчето не е като за твоята уста лъжица.

Пенчю. *Мосійо* Маргариди нему ще му обриси цвѣта.

Б. Стойна. Кой той Мармариди?

Митю. Доктора, бабо, хекимина.

Б. Стойна. Хм! Хаджи Коста какъвто си е той!...

Пенчю. Сега, бабо, е алафранга свѣта: момичето когото си ще, него зема.

Б. Стойна. Ам' че да ти кажъ, въ хаджи Костовата кжца пѣтела пѣй.

Пенчю. Ба кокошката пѣй.

Б. Стойна. Ази е'но време, като бѣхъ мома, умирахъ подиръ Кавалджията Станя, ами баща ми — лека му прѣстъ — остави ли ма? Заиска ма дѣдо ви — Бовъ да го прости — този ще земешъ рече, че друго не би. Ехъ, и азъ како ще сторѣжъ, баща е рекахъ трѣба да го послушамъ. Заправихме свадба, както далъ Господъ, ами мене сѣрдцето ми се подиръ другія. Сѣтиѣ като минъ вѣнчилото отгорѣ ми, прилепихъ на който ми ѣ билъ чествъта, хайдѣ.

Пенчю. Тъй, бабо, тъй; то... като прилепне, то... друго става.